

יציאות השבת פרק ראשון שבת

ו.

עין משפט
נר מצוה

יח א מ"י פ"ד מהל' שנת
הלכה וכו' טעם למה
טושי"ע א"ח פ"י שמו טע"ף
א:
יב ב מ"י פ"ה מהל' א וסמג
שם טושי"ע א"ח ס"מ
טע"ף א:
ג א מ"י פ"ה טע"ף שם
טע"ף ב:
בא ד מ"י שם טושי"ע שם
טע"ף א:
בב ה מ"י פ"ה מהל' שנת
הלכה ב:
בג ו מ"י פ"ד שם הל' ו
סמג שם טושי"ע א"ח
פ"ו טע"ף ט"ז:
בד ז מ"י שם הל' א וסמג
שם טושי"ע א"ח ס"י
שמו טע"ף ב:
בה ח מ"י שם טע"ף ג
טושי"ע שם טע"ף א:
בו ט מ"י פ"ה מהל' שנת
עירובין הל' ב סמג
שם טע"ף א וטע"ף א"ח
פ"ו טע"ף א וס"י שמו
טע"ף א:
בז י מ"י פ"ד מהל' שנת
הלכה י סמג שם
טושי"ע א"ח פ"ו טע"ף
טע"ף ב:

מידי דהוה אמעביר חפץ ברה"ה הי"ל לנמקט המוציא לאיירי ציה
לעיל א דכל כמה דלא מנח ליה מפיטור אלא משום דבשר הכי
נקט מעביר נקט ליה נמי השמא וזכל עניני העברה ברה"ה קאמר:
התם בל היבא דמנח ליה מקום חיוב הויא ומושיט
ומעביר ד"א צדיק דהיי"ל דרך למעלה מי
לחייב צדיק אע"ג דלא הוה מנח ליה
למעלה מי פטור מ"מ"מ תחמיו
במקום שמהלך מקום חיוב הוא אצל
סמיו הקרקע נמי מקום פטור הוא:
מידי דהוה אצדיר ר"ה ור"ה מה
פשוט לן יותר דרך לדי ר"ה
מדרכ סמיו וי"ל לדרכ צית שיט
לפניו לדדין וכן היה מסתמא במשכן:
הייבא דאיבא חיפופי בו ותימה
בפ' כל גגות (עירובין נד. וספ)
פריך ופלפוג בצדי ר"ה דעלמא פירוש
ואמאי פליגי בחזק שפרכה ומשני אי
הוי פליגי בעלמא ה"א כי פליגי רבנן
עליה ה"מ היכא דליכא חיפופי אצל
היכא דליכא חיפופי מודו קמ"ל
וי"ל דר"ה קמ"ל היכא דליכא חיפופי
דוקא פליגי אצל היכא דליכא חיפופי
מודה רבי אליעזר אי נמי היכא
סוגיא ככז פפא דהכא דלא מחלק:
המושיט והזורק חייב ור"ה
אמאי מודה במושיט
וזורק כיון דלא יליף דרך סמיו מדרכ
לדי לענין (ו) ולצדן ה"ה לא יליף
בזרק ומושיט וי"ל שצ"ל עושי מעביר
דרך לדי נמי פטור אע"ג דהיה
במשכן משום דמהלך כעומד דמי
אצל זורק ומושיט דרך סמיו יליף
מזורק ומושיט דרך לדי:

מידי דהוה אמעביר חפץ ברה"ה התם לאו
אע"ג דכמה דנקיט ליה ואייל פטור כי מנח ליה
חייב ה"נ ל"ש מי דמי התם כל היבא דמנח ליה
מקום חיוב הוא הכא אי מנח ליה בסמיו מקום
פטור הוא אלא מידי דהוה אמעביר חפץ
מתחלת ד' לסוף ד' התם לאו אע"ג דאי מנח
ליה בתוך ד' אמות פטור כי מנח ליה בגבי
ד' אמות חייב ה"נ ל"ש מי דמי התם לנגבי
דהאי גברא מקום פטור הוא לכ"ע מקום חיוב
הוא הכא לכ"ע מקום פטור הוא אלא מידי
דהוה אמוציא מרה"י לרה"ו דרך צדי רה"ו
התם לאו אע"ג דאי מנח ליה אצדיר רה"ו פטור
וכי מנח ליה ברה"ו חייב ה"נ ל"ש מתקיף לה
רב פפא הניחא לרבנן ד' דאמרי צדי רה"ו לאו
ברה"ו דמי אלא לר' אליעזר (בן יעקב)
דאמר צדי רה"ו ברה"ו דמי מאי איכא למימר
א"ל רב אחא בריה דרב איקא אימור דשמעת
לר"א (בן יעקב) דאמר צדי רה"ו ברה"ו
דמי היכא דליכא חיפופי אבל היכא דאיכא
חיפופי מי שמעת ליה הלכך להא דמאי א"ר
יוחנן ומודה בן עזאי בזורק תניא נמי הכי
המוציא מחנות לפלטיא דרך סמיו חייב אחד
המושיט בן עזאי אומר המוציא והמכניס פטור
המושיט והזורק חייב: (ת"ר יד' רשויות
לשבת רה"ו ורה"ו וברמ"לית ומקום פטור
ואיוו היא רה"ו יחריץ שהוא עמוק ורחב ד'
וכן גדר שהוא גבוה ורחב ד' זו היא רה"ו
גמורה ואיוו היא רה"ו יסרטיא ופלטיא
גדולה ומבואות המפולשין זו היא רה"ו
גמורה אין מוציאין מרה"ו זו לרה"ו זו ואין
מכניסין מרה"ו זו לרה"ו זו ואם הוציא והכניס
יבשוגן חייב חטאת במזיד ענוש כרת ונסקל
יבאל ים ובקעה ואיסטווינית והכרמלית אינה
לא כרה"ו ולא כרה"י ואין נושאין ונותנין
בתוכה ואם נשא ונתן בתוכה פטור ואין
מוציאין מתוכה לרה"ו ולא מרה"ו לתוכה
ואין מכניסין מרה"י לתוכה ולא מתוכה
לרה"י ואם הוציא והכניס פטור והצרות של
רבים ומבואות שאינן מפולשין עירבו מותרין
לא עירבו אסורים אדם עומד על האיסקופה
נוטל מבע"ה ונותן לו נוטל מעני ונותן לו ובלבד
שלא יטול מבע"ה ונותן לעני מעני ונותן
לבע"ה ואם נטל ונתן שלשתן פטורים אחרים
אומרים איסקופה משמשת ב' רשויות בזמן
שהפתח פתוח כלפנים פתח ענול בלחוצין ואם
היתה איסקופה גבוהה ורחבה ד' ה"ו רשות
לעצמה: אמר מר זו היא רה"י למעושי מאי
למעושי הא דר' יהודה דתני יתר על כן א"ר
יהודה מי שישי לו ב' בתי בשני צדי רה"ו עושה
לחי

(א) עירובין זל. תכונת לא.
(ב) עירובין וזכרונות אבות לא.
(ג) עירובין א וסמג (א) ור"ה
(ד) עירובין א (ב) ספספת
שבת פרק א. טע"ף א. טע"ף א
עירובין א. וי"ד. כ. כ. כ. כ.
(ו) דף נד. א. א. ס"א טע"ף א.
(ז) דף נד. א. א. וי"ד טע"ף א.
עירובין א. ד"ה ומלך.
(ח) ז"ל ומלך וכן העתיקו.
הערו ועי' מנחות א. ט.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואחד המניע אחד
המושיט ואחד הזורק לא
עושי: (ב) ש"י ע"י א"ר
רשות היציא מרה"י להיציא
דרך צדי רה"ו כגון מלך:
(ג) ד"ה לא עירבו וכו' למה
להחמיק האדם מן העבירה
שלא עושה: (ד) ר"ה טע"ף
המושיט וכו' מדרכ לדי לענין
מוציא ה"ה לא יליף וכו' וי"ל
דלגן עושי מוציא דרך לדי:

לעני רש"י

קנפטיא. עירבה. שדות.

מוסף רש"י

צדי רה"ו. סמון לבנים,
שומטין הלאו מן הפתח
אזנים ומכשולים והמקום
חיוב הענול ומחוצות חופי
ולפנים קרי צדי רה"ו
(מבואות א). סרטיא. דרך
הילוך לבני אדם. ופלטיא
מחוצות.
א. ומבואות המפולשין.
שעומן לגלגל מנכד. וכל מילי
דשבת משמטין גמירין. ושלמה
על לויים בוצות כ"ו. ושלמה
אולי. כדאמנן בסורק (לקמן)
לדי. הכי לא הוה ר"ה
צדי מר' אמר רחוב ומושיט
מן רחוב (ש"ב. ב). א"ר
עומד על האסקופה פטור
כו'. ואפילו אסורא דרכן
ליכא (ש"ב. ב). מי שישי לו
שני בתים כו'. על גבי מנה
חייב צננה עליה מנת ג' אמות
ששני צדי רה"ו יתן ג' אמות
המפולשין לרה"י. וכו' ר' י
יהיה למנועו מזהה הפתח
פי תקפה ר"ה וסמג. שם
כל גגות הויא (עירובין זכ.).
וקאמר צננתא יתר על כן.
אפילו הכי ליתא פי תקפה
הואל ויחא שמי מנחין
מעליה. מחילת בית מנחין
ומחילת בית השני ממלך. סג
בתקפת פורתא (ש"ב. א.).

רבינו חננאל

ואמרי מידי דהוה אמוציא
דרך צדי רשות הרבים. התם
לאו אע"ג דאי מנח ליה
בצדי רה"ו פטור. כי מפני
כן לרה"ו חייב. הכא נמי
כן. והוא דאי להוהא כותל
שהוא צדי רה"ו חופופי.
פי אבנים ויצאות מן הקוד
כודים כרי שלא חופופי
והיכנו בהמנות ובני אדם
העובדים בארץ בקר
והרשותה. דאפילו לר'
אליעזר דאמר צדי רה"ו
ברה"ו. הוה איכא דאיכא
חופופי דברי הכל לאו
מרה"ו עניה. א"ר יוחנן
מודה בן עזאי שהזורק
מחנות לפלטיא דרך סמיו
חייב. תניא נמי שלא חופופי
הזורק ואחד המושיט ואחד
המוציא ואחד המכניס
מחנות לפלטיא דרך סמיו
חייב. בן עזאי אומר המוציא
והמכניס פטור המושיט
הזורק חייב. מיט לא
אמרין קלותא כמו
שהנחה. דר' ר' רשויות
לשבת. הר"ה ורה"ו כרמלית ומקום פטור. פטיטא היא זו הברייית וגם פירשהו הראשונים ממני. איוו היא רה"י חריץ עמוק ו'
ספחים ורוב' ד'. וכן גדר בבה' ורחב ד' זו היא רה"י גמורה. זו היא למעושי הא דתני ר' יהודה מי שישי לו ב' בתים בשני צדי רה"ו

גליון הש"ס

תוס' ד"ה התם כל היבא
כו' לפעולה פ"ו פטור. עין
לקמן ק"פ ע"ה מדי
ואפילו:

מוסף תוספות

א. מהאי טעמא נמי.
תוס' הל"ש ב. מתחלת
אובע לזמן אובע. מוס'
הל"ש ב. ואת לוימא
מידי דהוה אמוציא וכו'.
מוס' הל"ש ד. לפי שכן
דרך בני קהה. שצ"ל.
ו. י"ל שגאון התם [הדרין].
מוס' הל"ש ז. ויתדות
סמיון לאהלים כדו שלא
יחופו בהם בני אדם.
מוס' הל"ש ז. על פליגותא
דר' אליעזר ורבנן. מוס'
אצל שגאון התם. מוס' הל"ש.
א. שירינו מחולק מאלו
דבאמרין בסמיון (לקמן)
ד. רש"י ב. הכמים.
מוס' הל"ש יג. וכמו
פירש"י ז"ל (ברה"ה לא
עירובין). שצ"ל. ד. פיט
ז"ל על ז' מלשון
יער וכרמל (ישעיה י)
שאינו הילוך תדיר לרבים,
ואחרים פירשו נפשי"מ
להנמיס על מנחין. וכן
כפי הדין על היר"ק
שהיא כארמלית כאשה
שהלך בעלה למדינת הים
שאנה לא פניה ולא
בעלה כך זה אינו לא
רשות היחיד ולא רשות
הרבים. [אבל]. רש"י.
טו. כמות' הל"ש ויעטיא
אמא מילא."

רבנים גאון

מתקיף לה רב פפא הניחא
לרבנן דאמרי צדי רשות
הרבים לאו כרשות הרבים
דאמו. אלא לר' אליעזר
דאמר כרשות הרבים דאמו
מאי איכא למימר.
(ופליגא) ופולגתא דר'
אליעזר ורבנן במסכת
עירובין בפרק כל גגות העיר
(דף צד) דתני חצר שפרכה
לה"י המכניס מתוכה
לרה"ו או מרה"י לתוכה
חייב דברי ר' אליעזר
והכמים אומרים מתוכה
לחי

ובטל אצל רה"י ואצל רשות הרבים: ועצד שלא יעול כו'. דמחילת לגרוס
והוציא מרה"י לרה"ו ואלפוקי להדיא מרה"י לרה"ו: משמש שני רשויות. פעמים שהיא משמשת
במורה רה"י ופעמים כרה"י ולקמיה מפרכ לה בשליה כולה שמעממא [ט.]: הכי זו רשות לעצמה. אע"פ שהיא רה"י כדאמרין לעיל
בגדר גבוה ורחב ד' היא רשות פני עממה ואין מוציאין מן הבית לתוכה ולקמן [סס] מפרכ טעמא: בשני לדי רה"י. זו כנגד זו:
לחי

לחי ורה"ו לתוכה פטור. ואמרין בגמ' ואיבעי תימה בצדי רה"ו קמפליג דר' אליעזר סבר צדי רה"ו כרה"ו דאמו. ורבנן
סברי צדי רשות הרבים לאו כרה"ו דאמו.